

**ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
Γ' ΤΑΞΗΣ ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΤΡΙΤΗ 6 ΙΟΥΛΙΟΥ 2010
ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟ ΜΑΘΗΜΑ: ΛΑΤΙΝΙΚΑ
ΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ**

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΘΕΜΑΤΩΝ

A. ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Ενώ, δηλαδή, του έφεραν μια μεγάλη ποσότητα χρυσού που είχε σταλεί από την πολιτεία τους, για να το χρησιμοποιήσει, μαλάκωσε με ένα χαμόγελο το αυστηρό πρόσωπό του και αμέσως είπε : «Της περιττής, για να μην πω της ανόητης, πρεσβείας απεσταλμένοι, πείτε στους Σαμνίτες ότι ο Μάνιος Κούριος προτιμά να εξουσιάζει τους πλούσιους, παρά να γίνει ο ίδιος πλούσιος. και θυμηθείτε ότι εγώ δεν είναι δυνατό ούτε να νικηθώ στη μάχη, ούτε να διαφθαρώ με χρήματα».

Ανόητε άνθρωπε, γιατί δε σωπαίνεις, για να πετύχεις ό,τι θες; Αλλά λες ότι σου αρέσει η αρχαιότητα, γιατί είναι τίμια και καλή και σεμνή. Έτσι λοιπόν να ζεις, όπως οι αρχαίοι άντρες, αλλά έτσι να μιλάς, όπως οι άνθρωποι της εποχής μας . και αυτό που έχει γραφτεί από το Γ. Καίσαρα να έχεις πάντα στη μνήμη και την καρδιά σου : «σαν το σκόπελο, έτσι να αποφεύγεις τη λέξη την ασυνήθιστη και πρωτάκουστη».

B.1. *maiore, ponderis, ea, vultuum, ineptissimae, legationum, minister, ipsius, locuples, aciei, melius, antiquioribus, tuas, pectus, insolentia.*

B.2. *mittenda, utendo, solutu, narraremus, fiat, victum iri, corrupistis, portuerint, consequimini, velle, placebunt, viventem, locuturo, scribebatur, fuge.*

Γ.1.α. *risu:* αφαιρετική του τρόπου στο *solvit*.

legationis: γενική αντικειμενική ως ετερόπλωτος ονοματικός προσδιορισμός στο *minitri*.

imperare: ελικό απαρέμφατο, αντικείμενο στο *malle*.

locupletem: κατηγορούμενο στο *Manium Curium*, μέσω του *fieri*.

tibi: αντικείμενο στο *placere*.

nostrae: επιθετικός προσδιορισμός ως ομοιόπλωτος ονοματικός προσδιορισμός στο *aetatis*.

semper: επιρρηματικός προσδιορισμός του χρόνου στο *habe*.

Γ.1. β. *noli habere semper in memoria et in pectore
ne habueris semper in memoria et in pectore.*

Γ.1. γ. *Ad utendum eo* (εμπρόθετη αιτιατική γερονδίου)
eo utendi causa (εμπρόθετη γενική γερονδίου)
usum eo (σουπίνο σε αιτιατική)
qui eo uteretur (αναφορικο-τελική πρόταση).

Γ.2. α. *quod Caesar scripsit*

Γ.2. β. Δευτερεύουσα επιρρηματική χρονική πρόταση, που λειτουργεί ως επιρρηματικός προσδιορισμός του χρόνου στα ρήματα *solvit* και *dixit*. Εισάγεται με τον ιστορικό ή

διηγηματικό cum που χρησιμοποιείται για διηγήσεις του παρελθόντος, υπογραμμίζει τη βαθύτερη σχέση της δευτερεύουσας με τις κύριες και δημιουργεί μια σχέση αιτίου και αιτιατού ανάμεσά τους. Εκφέρεται με έγκλιση υποτακτική στο ρόλο της οποίας είναι φανερό το υποκειμενικό στοιχείο, χρόνου υπερσυντέλικου (attulissent), γιατί εξαρτάται από ρήματα ιστορικού χρόνου (solvit, dixit: ιστορικός παρακείμενος) και δηλώνει το προτερόχρονο στο παρελθόν.

Γ.2. γ. Sed antiquitas mihi placet, quod honesta et bona et modesta est.